Radu Mihai CRIŞAN
doctor în economie – specializarea «Istoria gândirii economice»

MOŢA ŞI MARIN
TESTAMENTELE LOR POLITICE

Cartea™ Universitară

BUCUREŞTI
2006

Editura Cartea Universitară
Str. Av. Traian Vasile, nr.8, sector 1, Bucureşti
Tel./fax: 021-225 01 63
e-mail: cartea.universitara@pcnet.ro,
www.carteauniversitara.ro

Editură acreditată de *Ministerul Educaţiei şi Cercetării* prin
Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice din Învăţământul Superior.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CRIŞAN, RADU MIHAI
Moţa şi Marin : testamentele lor politice / Radu Mihai Crişan. – Bucureşti : Cartea Universitară, 2006
Bibliogr.
ISBN (10) 973-731-359-3; ISBN (13) 978-973-731-359-1

94(498)
329(498) Legionar
929 Moţa, I.
929 Marin, V.

ISBN (10) 973-731-359-3; ISBN (13) 978-973-731-359-1

În aceasta consistă mântuirea, cu scăparea de toate plăgile ucigătoare care ne mistuie: READUCEREA RODULUI în via dumnezeiască, azi bolnavă şi stearpă, în naţiunea noastră (măcar în ea) căzută în ghearele satanice stârpitoare ale sufletului şi aducătoare de pieire.

Ion MOŢA

Formula mântuirii noastre este frontul elitei de suflet, de minte şi de simţire a naţiei româneşti.

Credem în virtuţile neamului nostru şi în învierea lui.

Vasile MARIN

CUPRINS

Singur Doamne, doar Tu ești fără de păcat

După părerea mea, nu sunt nici pentru Masonerie și nici potrivnic ei; nici antisemit și nici filosemit; nici xenofob și nici xenofil; nici favorabil legionarilor și nici împotriva lor; nici șovin și nici renegat.

Mărturisesc, alături de apostoli, că «singur Doamne, doar Tu ești fără de păcat» și îmi repugnă organic atât să ridic în slăvi, cât și să arunc anatema.

Și-aceasta cu-atât mai mult când este vorba de personalități și de evenimente istorice asupra cărora am deplina conștiință a nedesăvârșirii cunoașterii mele.

Cred nestrămutat în partea sublimă a sufletului fiecăruia dintre noi și credința aceasta este primul și ultimul gând care m-a îndemnat să redactez această restituire morală.

Și, întrucât, firește, fiece testament politic este expresia icoanei unei spiritualități, spiritualitate amprentată, în situații precum cele de față, inclusiv de contactul cu aspecte extrem de sensibile, se-nțelege de la sine că pertinența oricărei străduințe restitutive în domeniu este condiționată de integrarea respectivelor aspecte în demersul investigativ. Bineînțeles, cu onestitate și cuviincioșie, nepătimaș și fără nici cea mai mică idee preconcepută.

Este tocmai ceea ce m-am străduit din răsputeri să fac, este miza prezenței în lucrare a unor citate nici pe departe comode.

Amin.

Ion Moța.
PREZENT LA ICOANĂ!

(Testamentul politic al lui Ion I. Moța, redactat cu înseşi cuvintele acestuia, prin asamblare logică de idei citate – pentru fluidizarea lecturii, fără ghilimele – din scrierile: «Cranii de lemn», «Societatea Națiunilor» şi «Testament»)

Iubiţii mei fraţi români,

Naţionalismul Românilor este o supremă înţelepciune câştigată prin experienţa de veacuri a vieţii noastre româneşti, scump plătită cu suferinţele noastre proprii, veac de veac, înţelepciune coborâtă până în subconştient, infiltrată până în instinct.

El isvorăşte din experienţa, din cunoaşterea inductivă prin care am verificat, an de an, secole de-a-rândul, existenţa acestei realităţi ireductibile a frângerii omenirii în naţiuni etnice concurente şi rivale, gata de a abuza oricând de un vecin care e slab fie prin însuşirile rasei, fie prin situaţiunile grele în care a fost pus de împrejurările istorice.

Naţionalismul nostru este o datină, o alcătuire sufletească tradiţională (mai veche chiar decât existenţa termenului de «naţionalism»). El e ceva care e al nostru aşa cum ale noastre sunt cojocul şi opinca, fluerul şi iia înflorită, doina şi privirea blândă, dar veşnic prudentă, a plugarului şi a ciobanului.

Experienţa aceasta a străinului duşman începe cu năvălirile barbare, e îmbogăţită cu luptele cu Turcii, Tătarii, Leşii, de prigonirile acelei «unio trium nationum» (să fie deci criteriul naţional o apariţie a veacului al XIX-lea cum spun unii?), sau de prigoanele greceşti care au împins pe Român la haiducie şi la Tudor; această experienţă am plătit-o apoi scump cu temniţele ungureşti şi cu tot şirul de suferinţe ale Ardealului strivit nu atât de teoria naţionalistă a lui Apponyi şi Tisza, cât de realitatea faptei de prigoană pornite din ura şi pofta străinului. Iar azi această

experiență culminează cu desmoştenirea Românilor de către veneticii străini, în propria lor țară liberă, cu lupta din toate domeniile de viață dintre noi Românii şi Evreii care formează în sânul nostru o unitate distinctă, solidară, activând organizat pentru a ne scoate din pozițiile şi drepturile noastre.

Naționalismul românesc se dovedeşte astfel a fi o atitudine înrădăcinată în tot trecutul nostru istoric, chiagul vieții noastre care străbate până în cele mai tainice tresăriri ale procesului nostru vital[1].

Astăzi, lumea în care stau înrădăcinate toate simțirile şi dorurile noastre n-o mai găsim nicăieri. A

---

[1] Nu întâmplător naţionalismul românesc e un atât de temut adversar pentru străinii duşmani şi pentru acei Români ai lumii vechi cari sunt înfrăţiţi, prin voinţă sau slăbiciune, cu străinul încă stăpân.

Căci am arătat cum naţionalismul românesc e ceva mai mult, mai permanent, mai adânc decât produsul unei propagande şi al unei filosofii care s-ar putea demoda sau compromite aparent. Cei care vor azi să ne desfiinţeze naţionalismul românesc cel adevărat şi deplin, vor trebui să biruiască în noi întreaga istorie, să sfărâme în întregul popor înţelepciunea stratificată de veacuri, să dărâme în noi echilibrul tradiţiei naţionale strămoşeşti, să reducă întregul popor la o amnezie, la o uitare a propriului trecut, a propriilor răni, într-un cuvânt să se ia în piept cu acel uriaş de granit, înfipt voiniceşte, cu opincă lată, în tot ceea ce a fost până acum viaţă şi voinţă românească.

Grea sarcină! Dar atacând *naţionalitatea şi disciplina spirituală creştină* a unei naţiuni o desarmezi, o robeşti şi o distrugi...

Căci, naţionalitatea şi spiritualitatea morală, creştină, se completează, se angrenează, aducând echilibrul vieţii omeneşti şi voinţa de păstrare. Fără forţa naţionalităţii ne descompunem, ne pulverizăm, pentru a cădea apoi pradă naţiunilor viguroase şi conservate.

risipit-o veacul acesta cu politica şi vrajba lui, cu uitarea lui Dumnezeu şi cu dragostea de străini şi de tot ce este al altora, veac care calcă în picioare felul nostru de viață, cu puterile, cu vredniciile şi frumusețile lui.

Înstrăinarea aceasta împotriva căreia luptăm, de nenorocirea căreia ne dăm seama, ne-a pătruns în bună parte chiar şi pe noi «naționaliştii»: în duh, în credință, în felul de a gândi, în moravuri, în limbă şi obiceiuri. Norocul e că n-a pustiit totul şi ne-a mai rămas atâta vlagă încât, doborând piedicile şi duşmăniile acestui veac de rătăcire şi de înstrăinare, să ne putem întoarce la izvoare; şi, întorşi acolo, să reluăm firul rupt al viețuirii în casa, în comunitatea şi duhul românesc, pentru ca astfel să ridicăm viața acestui neam la puterea şi rodnicia, materială şi sufletească, de care este vrednic.

Dat fiind principiul fundamental al moralei creştine – iubirea de-aproapelui – se pune acum întrebarea: ce ne sfătuieşte şi ne permite morala noastră să facem față de cel ce ne loveşte şi vrea să ne doboare? Sunt două căi urmate de Iisus: cea arătată prin vorbele «dacă-ți dă cineva o palmă, întoarce-ți şi celălalt obraz şi lasă-l să te mai lovească o dată». Prin aceasta Iisus propovăduia toleranța.

A doua cale e aceea pe care a urmat-o Mântuitorul atunci când a gonit cu biciul afară din biserică pe negustorii care se vârâseră până şi acolo, în ciuda tuturor legilor morale. Această cale ne arată că atunci când se trece peste o limită, toleranța trebuie schimbată cu măsuri energice de îndreptare imediată.

Ei bine, noi până acum am tolerat cu resemnare creştinească să fim pălmuiți, căci pălmuiți ne-am lăsat atunci când veneticii paraziți şi-au acaparat drepturi

cetățenești, ne-au jefuit sat cu sat, sădind corupția şi viciul între țărani, când ne-au monopolizat aproape toată presa, tot comerțul, toate băncile, când ei trăiesc în belşug şi răsfățări, în vreme ce noi «cerşim din poartă-n poartă»[1].

---

[1] Românului i s-au luat, pe lângă bunăstarea de mai înainte, cântecele şi comorile sufleteşti, i s-a atacat credinţa în Dumnezeu şi respectul moralei creştine.

Până şi marile foloase ale ştiinţelor aplicate şi ale maşinismului au fost răpite poporului şi folosite împotriva lui. Adevărata menire a maşinismului şi a ştiinţelor atât de mult desvoltate, era de a îmbunătăţi situaţia materială a naţiunii întregi şi a facilita, astfel, pe seama tuturor, câştigarea unei culturi sufleteşti mai perfecte decât cea de până atunci. Căci desvoltarea culturii e singurul rost al vieţii omeneşti.

Maşinismul ne-a răpit (în urma penetraţiei iudaice) cultura sufletească de mai înainte, pentru a o înlocui nu cu alta mai bună, ci tocmai cu o falsă cultură, prevestitoare şi aducătoare de pieire sufletească.

Dacă, de pildă, drumurile de fier ne-ar fi adus, în locul cântecelor pe care le-au alungat, altele noi şi mai frumoase, n-am fi blestemat în doinele noastre de jale aceste drumuri, ci le-am fi slăvit în hore de bucurie.

Şi-aşa ar fi fost, dacă roadele acestui avânt al producţiei ar fi intrat în stăpânirea noastră.

De-aceea, *individul* de azi are sufletul rătăcit, pierdut, stricat (nu ne contraziceţi prin citări de excepţii). Rătăcit, pierdut, stricat în raport cu cerinţele sufletului-tip admis de Dumnezeu la viaţă, cerinţe stabilite în criteriul fundamental al vieţii: doctrina creştină.

E domnia Anticristului în viaţa individului (anumite forme exterioare şi obiceiuri creştine la suprafaţă, dar vane în interior, salvează oarecari aparenţe şi superstiţii, dar nu mai cuprind nici o urmă de licărire sfântă, sau, în cazul cel mai bun, păstrează doar resturi atât de mici de spirit creştin, încât acestea nu mai au efect cumpănitor pentru salvarea sufletului.

Dragă semene, te rog frăţeşte, arată-mi şi mie pe intelectualul de azi (corespunzător tipului general) care nu e

desfrânat! Şi dă-ţi seama de toate nenorocirile, tragediile, dezastrele, care vin în viaţa individului, a familiei, a societăţii şi chiar a statelor, drept consecinţă a acestei desordini morale!

Arată-mi apoi pe omul (corespunzător tipului general) care să se îngrijească înainte de toate să satisfacă porunca fundamentală a lui Iisus: «nu vă adunaţi comori pe pământ, unde rugina le strică, iar furii le sapă şi le fură, ci vă adunaţi comori în Cer, unde nici rugina nu le strică, nici hoţii nu le sapă, nici le fură». Şi, prin aceasta, nu vă cer să-mi arătaţi pe un pustnic desfăcut de orice dor de materie, ci pe omul care să se gândească la datoriile morale mai înainte şi mai presus de cerinţele pântecului.

Iar *familia* de azi suferă de aceeaşi decadenţă morală ca şi individul. Unde mai întâlniţi azi moralitatea severă a familiilor bunicilor noştri? Unde mai vezi azi părinţi ca Brutus al Romanilor, care, pentru interesul patriei trădate, şi-a distrus familia, condamnându-şi singur fiii la moarte?...

Dar, e aşa de departe acest tip sublim, e aşa de departe virtutea mamei romane care, primind vestea că singurul ei fiu a murit în război, a răspuns: «de aceea l-am născut», încât astăzi regretăm dispariţia nu a unor asemenea înălţimi morale, ci dispariţia obişnuitei familii cinstite, regulă generală mai ieri, în care virtutea era un lucru comun, icoana era nelipsită din casă, nici nu se aşeza nimeni la masă înainte ca părintele de familie să spună rugăciunea... Şi-odată cu dispariţia acestora, buruienile patimilor copleşiră şi virtuţile şi tăria acestei celule de bază a organismului social al unei naţiuni, iar efectele se văd şi se vor vedea încă (Am dori aşa de mult să nu ni se răspundă iarăş, naiv, dacă nu perfid: «ei bine, şi de ce mai stă totuşi edificiul naţional în picioare?». Un neam bolnav nu moare, ca omul, în 2-3 ani, ci în secole, iar aparenţele de azi – ce aparenţe strălucitoare erau în Rusia anului 1913 – nu garantează, contra logicei, viitor de sănătate.).

Societatea, naţiunea nu e mai puţin rătăcită în spiritul ei.

Ce e Constituţia de la 1923 – care face pe Venetic, Român şi neagă existenţa infectării noastre cu un milion de Venetici proaspeţi, veniţi să colonizeze oraşele noastre – (deşi Constituţia prevede precis la art. 4: «E absolut interzisă colonizarea pământului românesc cu populaţii străine.»)?

Apropo, prin chiar firea lucrurilor, oraşele sunt centrele puterii economice, culturale şi politice ale unui neam. Ce viitor stă în faţa naţiunii româneşti, ale cărei oraşe (după statistica din 1921 a domnului Em. Vasiliu, statistică recunoscută reală de însuşi domnul I.I.C. Brătianu) cuprindeau atunci (dar azi!) numai 28% Români?

Stăm solid de tot pe picioare, nu-i aşa?

Conceptul de cetăţean pe care e întemeiată structura statului «democratic», înlocuind conceptul de Român, conceptul de Ungur, sau cel de Evreu, concepte apropiate de realitate şi isvorâte din contactul imediat cu ea: ignorează suprema realitate a naţionalităţii şi, în consecinţă, falsifică întreaga structură a statului democratic.

Şi iată, de pildă, unde ne duce acest exces: ţinându-se strict după litera legii şi a conceptului de cetăţean, este imposibil să se admită o politică de românizare a oraşelor României, fără a cădea în contrazicere şi ilegalitate. Toţi locuitorii fiind cetăţeni şi naţionalitatea etnică neavând azi nici o situaţie de drept şi, deci, nici o forţă în construcţia legală a Statului – nu e de conceput în Statul «democratic» o politică de românizare a oraşelor noastre înstrăinate. Vorba politicianilor: nu există o problemă evreiască deoarece, la 1923, Constituţia i-a făcut Români pe toţi Evreii. Nu e admisibilă în Ardealul României democratice o politică de Stat pentru o treptată dar temeinică *restitutio in integrum* a Românilor în poziţiile ce le-au fost luate prin nedreptatea ungurească de veacuri, deoarece şi Ungurii sunt Români, Români în singura accepţiune legală actuală a realităţii româneşti: cetăţeni.

«Cămaşa de forţă» a Statului democratic, forţa sa juridică, o vedem astfel întorcându-se pentru a lovi în cei pe cari trebuie să-i servească şi pentru a apăra pe cei ce compromit cultura şi viitorul neamului nostru.

Excesul de abstracţiune din structura de azi a Statului a devenit, astfel, un paravan juridic pentru duşmanii şi profitorii neamului românesc.

Structura noului Stat românesc, care va trebui să înlocuiască mâine actualul stat «democratic», va trebui să pornească de la o desfiinţare a acestui exces de abstracţiune, de la o generală înapoiere

Nu mai putem răbda să suferim în colțuri, striviți în avântul nostru de către îmbulzeala acaparatorilor, cari se vor şti vârî şi în conducerea țării[1], aşa cum au ştiut s-o facă până acum pretutindeni.

Progresul moral îl constituie tot ceea ce este în armonie cu legile moralei[2].

---

la realităţi. Noile abstracţiuni şi regule fundamentale, imagini fidele ale realităţilor, trebuie să fie în Statul de mâine: naţiunea românească dominantă; naţiunile minoritare libere în desvoltarea lor, cu condiţia de a nu prejudicia şi a nu exploata pe Români; apoi familia şi finalităţile creştine ale vieţii.

[1] Azi, în regulă generală, mai ales în clasa conducătoare a neamului, spiritul creştin e aproape stins din suflete. E domnia Anticristului.

Mişcarea naţională se înfăţişează astăzi ca o supremă încordare între naţiune şi guvern, perspectivele de viitor ale mişcării ne lasă să întrezărim inevitabile conflicte grave, cari ar aduce mari suferinţe organismului naţional.

Aceste dureroase suferinţe ale naţiunii pot fi evitate numai dacă guvernul părăseşte politica de împiedicare a liberei desfăşurări a mişcării naţionale în cadrele constituţionale, dacă părăseşte POLITICA LUPTEI CU NAŢIUNEA care reacţionează pentru a-şi apăra existenţa.

[2] Elementul moral a fost întotdeauna principala temelie a vieţii şi a rosturilor noastre omeneşti.

Dacă această temelie se pierde, am pierdut totul: şi dreptul la viaţă şi puterea de a birui, prin propriile noastre puteri, pe duşmanii care ne încalcă şi ne înjosesc, părând a fi sancţiunea divină a propriilor noastre nenorociri.

Iar, soluţia pentru a ieşi din acest dezastru? A reda lumii frâna şi cârma morală, iar nu numaidecât o bucată de pâine mai mult şi o economie materială mai bună, iată calea de soluţionare a acestei vitale probleme umane.

Avem datoria de a apăra pe cei slabi şi fără scut, pe aproapele nostru care nu ne are decât pe noi.

Cauza noastră e aşadar dreaptă şi sfântă. Sfinte ne vor fi şi sacrificiile. Lupta trebuie s-o ducem înainte cu perseverența apostolatului şi cu vitejia sufletelor alese care ştiu că nu este nimic mai nobil decât a te uita pe tine şi a te jertfi pentru aproapele năpăstuit.

Aşa a făcut Cristos!

Să nu se creadă – în urma faptului că noi combatem ideile de umanitarism, de libertate, egalitate şi frăție, în felul cum le interpretează şi caută să le aplice Evreii (neonest, bazându-se pe puterea fascinatorie care se leagă de ele şi pe care, printr-o interpretare greşită, o făceau să acționeze tocmai împotriva scopului pe care-l urmăreşte accepțiunea lor just interpretată, folosindu-le ca armă pentru cucerirea puterii mondiale[1]) că noi am fi duşmanii acestor nobile idei în accepțiunea lor ideală.

---

[1] Astfel, în loc să se spună că libertate însemnează putinţa de a te manifesta liber atât timp cât nu atingi egala libertate a altuia, ei aţâţau poporul la revendicarea unei libertăţi tot mai neînfrânate, tot mai injuste şi tot mai periculoase.

În loc să spună că egalitate însemnează dreapta atribuire a recompenselor după merite, ei aţâţau pe cei mai puţin merituoşi să ceară «recompense» egale cu cei mai merituoşi, uitând că în orice organism există o talpă şi un creer, un braţ vânjos şi un ochiu fin, şi că unul fără altul nu poate trăi (şi mai ales cel de la extremităţi nu poate trăi fără cel din centru, însărcinat cu o muncă mai puţin musculară).

Exploatând în acest fel frumoasa idee a egalităţii, ei au adus organismul social într-o stare de nemulţumire haotică, a mâinii contra

Toate aceste idei sunt derivate ale învățăturilor lui Iisus. A le respinge, însemnează a te lepăda de Cristos. Noi le admitem şi le primim, însă numai văzute prin prisma posibilității lor de realizare folositoare în împrejurările de astăzi[1].

---

stomacului, a piciorului contra creerului, distrugând armonia necesară unei bune funcţionări colective bazate pe justa recunoaştere a valorii fiecărui organ deosebit. De această stare de lucruri profitau apoi numai ei, Evreii, înaintând în mod vertiginos spre realizarea planului lor criminal de stăpânire mondială. E prea banal să mai spunem că atunci când doi se ceartă totdeauna al treilea câştigă. Nici nu e prea greu de înţeles metoda aceasta, simplistă dar foarte rodnică, a Izraeliţilor.

[1] Când ni se pierde sufletul, ni se secătuieşte trupul naţiei şi ni se leagă mâinile spre a nu mai fi liberi nici de a ne apăra. Când pieirea ca naţiune nu e un lucru al viitorului îndepărtat – ea se înfăptuieşte sub ochii noştri, zi cu zi, într-o neobservată agonie.
Câte suflete româneşti s-au pierdut până acum în braţele necredinţei şi ale decadenţei sufleteşti, câte calităţi sufleteşti ni s-au stins sau amorţit din pricina falsei culturi şi a civilizaţiei de astăzi?
Unde ne e boierimea vitează şi vrednică de pe vremea aprodului Purice? Care e tăria şi autoritatea Bisericii de azi, morala societăţii româneşti contemporane? Pretutindeni, dezagregare şi început de putrefacţie!
Cât despre avutul nostru material, e prea cunoscută desăvârşita lui înstrăinare (comerţ, industrie, exploatări) adică pieirea lui naţională!

Pierim acum, sub ochii noştri, încet dar sigur!

Din rămăşiţele noastre se va forma, pe nesimţite, un alt popor, inferior şi degradat, născut rob, şi care ne va uzurpa poate numele şi graiul, tot aşa cum au făcut-o samsarii greci de astăzi, cari pretind a fi urmaşii lui Pitagora şi ai lui Pericle. Cuvintele lui Conta se vor fi adeverit însă: *vom fi pierit ca naţiune*. Robii români de mâine nu vor mai avea nimic în comun cu plăeşii, răzeşii şi boierii lui Mircea şi Ştefan, nici cu dorobanţii de la Plevna şi Mărăşeşti!

Trebuie dintâi să descoperim lumii intențiunile ascunse ale Evreilor, falsitatea operei lor sociale de suprafață[1], să demonstrăm apoi mulțimii greşeala în care a căzut, să trezim din beția sălbatică pe cei amețiți de posibilitatea unei potoliri imediate a egoismelor veşnic nesatisfăcute, să oprim din calea lor pe cei porniți să ucidă «pe cei de sus» şi să se pună ei în locul lor, să oprim talpa de a distruge capul crezând apoi că se poate pune ea în locul lui.

O reacțiune, o stavilă, se impune deci împotriva răului stârnit de interpretarea perfidă a acestor idei.

Nu e mică dificultatea operei noastre. *Trebuie să desvățăm ce au învățat alții*. Suntem puşi în contact cu mentalități aproape înebunite de excitația patimei injectate şi se vor cere multe jertfe şi multă stăruință pentru a birui definitiv.

Această reacțiune nu se poate înjgheba decât cu cadrele sănătoase naționale, adică o clasă conducătoare românească. Nu ne putem supune mai bine învățăturilor creştine, decât luptând pentru ridicarea morală a națiunii[2].

---

[1] «Libertate-egalitate-fraternitate» neţărmurită, adică *libertatea* naţiunii străine şi duşmane de a ne cuceri centrele de avuţii, de a ne degrada cultura şi credinţa şi de a ne ataca la noi acasă, - sau *egalitatea* cea mai făţarnică, corespunzând unei progresive desmoşteniri şi alungări a Românilor din poziţiunile hotărâtoare ale vieţii naţionale, - sau apoi *fraternitatea* cu ucigaşul care ne-a înlănţuit, jefuit şi batjocorit atacându-ne pentru că îndrăznim să ne mai întrunim în oraşele româneşti unde el e stăpânul exclusiv.

[2] Căci să fim bine înţeleşi, încă din capul locului: problema veneticilor trebuie soluţionată printr-o luptă de ansamblu, radicală, printr-o

Să nu ne credem mai buni decât suntem.

Să ne cunoaştem bine, căci numai astfel vor avea valoare reală calculele noastre. De-aceea, trebuie să îndreptăm fără cruțare arcul săgeților binemeritate, şi împotriva propriilor noastre defecte[1], cu credința că prin continue critici şi îndrumări persistente, zi cu zi, vom ajunge la adevărata şi deplina renaştere morală a lumii bolnave de astăzi[2].

---

revoluţie naţională, dând cuvântului *revoluţie* nu sensul de anarhie şi luptă de stradă, ci sensul spiritual al unei totale *rupturi* de mentalitatea actuală de robie şi slăbiciune în faţa străinului.

[1] Alături de corupţia şi venalitatea noastră, combinate cu o inocentă naivitate, viciul capital care ne slăbeşte şi ne pune pe o treaptă de inferioritate e beţia şi orgia simţurilor nedisciplinate, cărora le cădem atât de uşor victime.

[2] Întunericul patimilor nu va putea niciodată cristaliza un focar de lumină salvatoare. Iar ceea ce căutăm şi dorim din toată fiinţa noastră e lumina, e înstăpânirea din nou a vieţii aşa cum a voit-o Dumnezeu: viaţă de adevăr, dreptate, virtute. În aceasta consistă mântuirea, cu scăparea de toate plăgile ucigătoare care ne mistuie: *readucerea rodului* în via dumnezeiască, azi bolnavă şi stearpă, în naţiunea noastră (măcar în ea) căzută în ghearele satanice stârpitoare ale sufletului şi aducătoare de pieire.

Această *nouă fecundare a sufletului pierdut al unei naţiuni* nu se poate face decât prin cea mai pură esenţă de lumină, de virtute. Ea nu poate fi creeată, păstrată, cultivată şi apoi întrebuinţată la operaţia de regenerare decât în mediul ei creator. Ea nu poate fi găsită şi captată decât la izvorul ei: la picioarele Mântuitorului, sub iubitoarea oblăduire a lui Dumnezeu. Vrem viaţă, scântee mântuitoare, vrem cale izbăvitoare!...

«Eu sunt calea, adevărul şi viaţa» e sentinţa neclintită a lui Iisus.

Adică, exemplificare de maximă concreteţe: Stăm iarăşi în preajma Crăciunului.

Prin urmare, deşi natura e chiar şi în materie socială atotvindecătoare (în multe cazuri măcar) şi cu toate ca nu e exclusă aşadar posibilitatea ca naţiunea

---

Şi ne întrebăm, cum bogatul din Evanghelie întreba pe Mântuitorul: ce trebuie să fi făcut noi pentru a putea zice azi că de Crăciunul acesta ne-am apropiat nu numai prin epuizarea foilor calendarului din ăst an şi prin isprăvile gastronomice de care ne pregătim, ci şi printr-o orânduire nouă a sufletului, a adevăratei noastre vieţi?

Iar răspunsul nu poate fi numai un interogatoriu asupra formelor şi legilor respectate, un examen tehnic asupra conformării la ceea ce e mai mult exteriorul doctrinei creştine: ai furat, ai nedreptăţit, ai respectat poruncile în ceea ce au ele oarecum formal, normativ, de reglementare a raporturilor cu semenii? Ci vom fi întrebaţi dacă a fost ceva viu sufleteşte în noi, vom fi întrebaţi ce disoluţii sufleteşti adânci s-au întâmplat în noi şi ce reconstrucţii interioare pe un alt plan, de jertfă şi prefacere vie. Căci simpla conformare oarecum contractuală faţă de porunci, simpla atitudine aparent corectă, dar lipsită de prefacerea vie interioară, nu poate apropia pe om de Cer şi de mântuire.

Nu ştiu ce vor zice teologii, despre a căror ştiinţă n-am multă cunoştinţă, dar măsura învierii noastre interioare, măsura creştinătăţii noastre vii, eu o văd mai ales în măsura jertfei pentru binele altora: a unei jertfe personale liber, cu dragoste şi cu elan consimţite, fără gând la respectarea formală a nu ştiu căror regulamente bilaterale dintre noi şi Dumnezeu.

Jertfa aceea care e deslănţuită în noi *din dragoste*, dintr-o dragoste pentru altceva decât fiinţa noastră, jertfa aceea care ne inundă pustiindu-ne aşezarea omenească a vieţii, dar ne încălzeşte totodată cu satisfacţii pe care nu le poate cuprinde graiul omenesc. Această jertfă e faptul care smulge de pe fiinţa noastră carapacea nesimţirii faţă de cele dumnezeieşti şi, transformându-ne într-o rană vie («de soare şi sânge» cum ar zice Radu Gyr) ne pune în directă comuniune cu Dumnezeirea care pătrunde năvalnic în sufletul nostru. Şi devenim astfel vii sufleteşte, mai vii, mai creştini. Jertfa este astfel măsura creştinătăţii noastre.

noastră să ajungă la restabilire prin procesele de reacțiune organică pe care (ca cel despre care tocmai am vorbit) şi-le germinează ea singură, în mod reflex, - totuşi, pentru a evita riscurile unei deslănțuiri nezăgăzuite, avem datoria de a ne dedica cu toată pasiunea muncii uriaşe a rezolvirii inteligente şi organizate a acestei probleme[1].

E vorba de cea mai complexă şi uriaşă problemă vitală a omenirii şi civilizației creştine întregi.

Dar, orice se va întâmpla şi orice am fi capabili să pregătim, să studiem şi să înfăptuim în mod inteligent în această direcție, concluzia imperativă, care

---

[1] Orice sistem viu e mişcat de o forţă. În sistemul societăţilor omeneşti, forţa nu se captează decât prin organizare.

Aşadar, sistemul nostru trebuie să aibă organizaţie. Organizaţia însă, nu se poate naşte şi desvolta sănătos, fără rânduială, fără ierarhie.

Vrem să construim deci (şi cu ajutorul lui Dumnezeu vom construi) o celulă de strălucitoare lumină, care va acţiona, adică va lumina şi deci va mântui! Nu suntem creatori de lumină. Ea se află numai la Dumnezeu. Nu suntem făuritori ai mântuirii dorite, ci vrem să fim simple unelte ale acestei forţe salvatoare, pe care n-o căutăm aşadar în altă parte decât în singurul loc unde se află: la Dumnezeu.

Deci: *la Icoană!*

Avem credinţa că, de astă dată, mergem drept la ţintă şi biruinţa este asigurată. Neamul va fi servit, mântuit, deoarece nu înţelegem să ne mai depărtăm nici o clipă de la Icoană şi de la porunca ei. Nu mai lucrăm deci noi, ci ea, care este neînvinsă.

Astfel, sistemul nostru, această coşniţă cu rânduiala şi conducerea ei, strâns unit în jurul credinţei în Dumnezeu (singurul ei stâlp de sprijin), îşi începe, în faţa lumii, munca, strădania de care e legată singura nădejde de mântuire.

se impune pe deasupra tuturor, este să rămânem membre vii şi nedeslipite, sensibile şi supuse, ale ființei naționale!

...Pentru a putea evita orice risc din partea şubredei înțelepciuni omeneşti...

Căci altfel, când cumpătul şi cumințenia se spulberă în vânt, «n-aduc ani ce-aduce ceasul» şi într-o bună zi ne putem trezi în fața prăpastiei crezute departe.

De-aceea, să luăm aminte şi *să avem în întâiul rând grije de noi înşine*[1]. Altfel, lupta ne e şovăitoare şi biruința primejduită.

---

[1] Esenţialul în acest domeniu este un element interior sufletesc al luptătorului, care trebuie cultivat înainte de orice: confundarea vieţii personale a acestuia cu idealul său. Aşadar, salt din egoismul individual, oricât de justificat, totala aservire a interesului personal interesului colectiv.

Coborâţi în adâncul vostru sufletesc şi întrebaţi-vă dacă vă mulţumeşte sau nu o simplă recitare de idealuri menite a fi veşnic înfrânte. Iar dacă veţi simţi că demnitatea voastră de om şi de Român nu mai îngăduie ruşinea tuturor resemnărilor, atunci împăcaţi-vă (pe încetul şi definitiv, iar nu numai în clipa unui entuziasm trecător) cu gândul că viaţa voastră personală cade cu totul pe al doilea plan, şi treceţi dincoace, pe marele drum dureros al jertfei pentru binele altora, pentru binele Neamului, pentru slujirea lui Dumnezeu.

Altfel, dacă veţi condiţiona lupta de faptul de a nu vă stingheri interesele, oricât de îndreptăţite, atunci toate moţiunile voastre frumoase, toate congresele voastre înfierbântate nu vor aduce nici o biruinţă, ci vor rămâne în istorie doar pentru a caracteriza laşitatea unei generaţii nevrednice de înaintaşii ei şi menite blestemului urmaşilor.

Adevărul nu e relativ. Ca şi Dumnezeu el este unul.

Iar *spiritul adevărului*, în problema orânduirilor sociale ale omenirii e cristalizat în criteriul fundamental şi sfânt al *ideii naționale*.

De-aceea, măcar de-acum, să nu ne mai conducem după aparențe, ci după îndemnurile inimii[1] şi ale logicei[2], care toate ne spun că: Neamul românesc trebuie să se ridice din decadența sufletească în care a căzut şi să fie stăpân pe pământul şi cultura sa! El nu poate trăi decât desrobindu-se din situația de azi, la care l-au adus partidele politice[3].

---

[1] Vom coborâ cât mai jos pe scara pretenţiilor politice momentane, vom face mai mult loc sufletului, care în simţămintele sale spontane, desinteresate şi nealterate, conţine cele mai mari adevăruri şi soluţii.

Căci, noi nu punem temeiul capital numai pe intelect ci şi pe suflet, pe sentiment; de-aceea, chiar într-o controversă, nu desconsiderăm elementul sentimental, care, foarte adesea, ne aduce rodul plin al unei intuiţii directe şi juste a realităţilor, fără a se împiedica în desişul raţionamentelor dubioase.

[2] Iar atunci când mintea nu te ajută la aflarea unor soluţii specifice (mintea «luminată» a celor care tac), ne rămâne totuşi o bază solidă de orientare generală a actelor vieţii (o soluţie posibilă în orice moment al istoriei, căci, în orice moment al ei, viaţa e stăpânită de forţa şi legile lui Dumnezeu). Această soluţie generală este conformarea noastră la adevărurile eterne, creştine, la învăţătura lui Iisus pe care noi o înţelegem astfel (învăţătură sintetizată mai ales în minunea cerească a Învierii): Oricât de puternic ar fi Satana, atunci când îl combaţi cu jertfirea chiar a propriei vieţi, intervine atotputernicia divină şi te face biruitor.

[3] Toată lumea, fără excepţie, mărturiseşte, când e sinceră, că în aceste partide nu se caută decât satisfacerea interesului personal al

Ne sunt cunoscute prea bine primejdiile uriaşei forțe oculte francmasone şi antinaționale care ține în stăpânirea ei chiar țări de frunte cum e Franța, şi vedem o serie de indicii noi care ne prevestesc că riscăm şi noi a ne "occidentaliza" în acest fel[1]. Adică

---

partizanilor, nimeni neintrând în ele în virtutea unui crez, a unei porniri eroice spre un ideal, ci numai pentru a se căpătui.

Satisfacerea acestor interese se face în cadrul unei totale aserviri faţă de străinii care ne-au cucerit ţara, în cadrul imoralităţii şi al unei lipse de credinţă creştină aproape fără precedent.

[1] Tot mai mult găsim că lipseşte, mai ales la cărturari, sufletul românesc viguros de odinioară, fiind înlocuit, cu un amestec desgustător al celor mai învechite şi triste idei cosmopolite. Această schimbare s-a săvârşit în gândul şi simţirea multor Români de-ai noştri, mai ales Ardeleni. Şi nu numai în îngâmfaţii «aristocraţi» ardeleni cari la 1917 erau în ajun de regenerare totală, dar chiar şi în cei ridicaţi din ţărănime. Chiar feciorii popii cutare nu mai ştiu azi ce e ideea naţională, ei care nu demult ar fi fost gata să sfâşie pe profesorul ungur care le-ar fi smuls tricolorul ascuns în cuta hainei şi adormeau legănaţi de ritmul poesiilor patriotice ascunse sub perna de şcolar.

Ne e sufletul mohorât nu numai din pricina acestei melancolii a unei comparaţii cu trecutul, dar mai ales din grija pentru viitor. Căci un cristal uşor se sfarmă. Dar cu anevoe se reface.

Comoara ideii naţionale, care abia începuse a ne revărsa în vine puterile ei creatoare, se poate uşor distruge. Demagogie, defăimare, inducere în eroare, filosofie modernă, renaştere la "occidentalism", dreptate umană, egalitate, toate acestea sunt arme care au doborât ideea naţională franceză, rusă şi, în bună parte, chiar mondială.

Ele au şi la noi, chiar şi în literatură şi filosofie (nu mai vorbim de Universitate! – Contestă cineva faptul că majoritatea profesorilor a fost absentă de la marea sa datorie de păstrătoare a isvoarelor culturii româneşti, ba chiar a duşmănit pe cei dornici să apere de înstrăinare cultura aceasta? Neîndurătoare, istoria de mâine va însemna în şirul faptelor caracteristice ale epocii de astăzi: *Profesorii universitari au*

potrivit intereselor celui mai temut duşman pe care l-a cunoscut vreodată un popor: iudeo-masoneria.

Obişnuiți cu ideologia cosmopolită masonică a Societății Națiunilor[1], politicianii au sacrificat independența României şi viitorul țării date pe mâna străinilor interni şi externi de dragul visurilor briandiste ale Pan-Europei.

---

duşmănit viitorul şi puritatea culturii româneşti.), misionari stăruitori pentru înobilarea spirituală a «xenofobilor» .

Deşi nu suntem un popor industrial, totuşi nu ne putem socoti la adăpost de o puternică orientare de stânga (Şi-aceasta în condiţiile în care comunismul este acea fiară roşie din Apocalips care se ridică pentru a goni pe Cristos din lume. Peste tot unde comunismul diavolesc a biruit, Biserica a fost doborâtă. Nu pentru veşnicie, dar totuşi a fost doborâtă pentru veacul de azi. Iar în locul ei s-a înstăpânit puterea diavolească a necredinţei, a stricăciunii, şi suferinţele cu moartea sufletească si trupească a oamenilor de azi.), nu numai prin înşelarea ţărănimii, dar şi prin acţiunea oraşelor, aproape complet cucerite de duşmani şi de elemente fără suflet românesc, lepădate de tradiţia noastră religioasă şi culturală.

E vântul vremii care vrea să pătrundă şi la noi, înecând adevărul primordial al vieţii sociale: ideea religioasă şi ideea naţională.

Omenirea pozitivistă de azi, sau mai bine zis cu pretenţii de pozitivism, şi-a pierdut cârma morală. Azi nu se mai crede decât în carne şi trup şi în puterile şubredei înţelepciuni raţionaliste omeneşti. Adevărurile primite prin revelaţie divină (singurele cârme care pot conduce la liman viaţa de aici), acestea ştim cu toţii bine ce valoare mai au în conştiinţele actuale, fie ele chiar ale unor mari prelaţi. Şi-această situaţie stăpâneşte pretutindeni în lume, doar măsurile şi coloriturile variază.

Peste tot, suflete crescute în otrava unui individualism anarhic, care schimonoseşte şi sterilizează simţirea, dragostea şi durerea pentru neamul tău.

[1] La temelia Societăţii Naţiunilor stă mirajul unui anumit idealism. Ceea ce nu însemnează că ignorăm cealaltă temelie, cea adevărată, a

uneltirilor oculte masonice, care, în dosul acestui miraj, doreau să-şi împlinească idealul desfiinţării Statelor Naţionale şi al unei reconstrucţii a lumii după concepţiile filosofice materialiste şi cosmopolite ale Masoneriei. Concepţii care, la rândul lor, nu sunt decât un al doilea paravan al unor uneltiri şi mai «anumite»...

Înlăurarea arbitrarului şi a bunului plac războinic, a forţei brutale din viaţa naţiunilor. Scopul acesta aparent al Ligii nici nu e numaidecât stârpirea războiului, deoarece ea însăşi admite că sunt cazuri de războaie drepte, necesare – ci scopul e ca *războiul nedrept, arbitrarul vieţii internaţionale să dispară*.

N-ar fi nimic de zis contra acestui scop, dacă-l considerăm în sine, independent de posibilităţile de realizare. E chiar ceva foarte nobil, seducător mai ales pentru spiritul superior al creştinului iubitor de ideal. Dar, de-ndată ce examinăm posibilităţile teoretice de realizare, apoi sistemul practic prin care s-a realizat acest scop, constatăm o serie de vicii.

Aceste vicii ne dovedesc că un scop nu e suficient să fie nobil, când intră în domeniul realizării, ci trebuie să fie realizabil, deoarece, în caz contrar, sistemul realizării se va întoarce exact contra scopului în loc de a-l servi.

Un singur exemplu (din multele), spre edificare:

Fără o sistematizare juridică a vieţii, nu e cu putinţă înlăturarea arbitrarului. Căci într-adevăr ce e regula de drept, norma juridică? Ea este o reglementare obiectivă, prealabilă şi unică, a diferitelor raporturi sociale. Se stabileşte dinainte deci, pentru cazuri încă nenăscute, care va fi poziţiunea forţei publice în diferitele raporturi şi conflicte dintre oameni.

Dar azi cel puţin, dacă nu întotdeauna, raporturile dintre naţiuni nu sunt succeptibile în ceea ce au ele mai important, unei încadrări juridice.

În raporturile juridice dintre naţiuni, marile interese naţionale (conflicte de teritoriu etc.) *nu sunt fenomene succeptibile a se repeta în condiţiuni identice*, reglementabile deci în prealabil printr-un sistem juridic.

Să luăm ca pildă *dreptul unei naţiuni asupra unui teritoriu* (sursa aproape constantă a războaielor). Unii vor invoca, cu dreptate,

dreptul istoric sau *voinţa majorităţii* populaţiei (cazul Ardealului pentru noi). Alţii vor invoca, poate tot cu dreptate, numai dreptul istoric, indiferent de plebiscitul actual al unei populaţii intruse colonizate (cazul nordului Bucovinei etc.). Tot atât de legitim se va putea invoca dreptul unei naţiuni paşnice asupra unui teritoriu, pentru a-şi asigura o *graniţă strategică*, spre a se apăra contra unei naţiuni războinice (cazul Cadrilaterului nostru), sau dreptul la *frontiere naturale*, dreptul la un teritoriu de siguranţă al unei capitale (cazul Belgradului). Vedem aşadar că aici, în această foarte importantă materie a raporturilor internaţionale, drepturile sunt atât de variate, bazate pe atât de multiple fundamente istorice, geografice, militare, etnice, încât nu există situaţiuni fixe, cari să se repete, compuse din aceleaşi elemente cărora să li se poată aplica aceeaşi soluţiune dinainte stabilită.

În zadar am creea un vast cod, căci noile fenomene, noile conflicte, nu vor putea fi încadrate în nici un text.

Aşadar, chiar în principiu ajungem la condamnarea Ligii Naţiunilor pentru viciul capital: ea neputând avea la bază un sistem de regule juridice, care să garanteze că atribuţiunile ei vor fi exercitate obiectiv şi în mod impersonal, este *fatal* ca ea să-şi exerciteze aceste atribuţiuni în mod subiectiv, arbitrar, devenind o simplă unealtă de conspiraţie politică, cu atât mai primejdioasă, cu cât e mai puternică.

De-aceea Societatea Naţiunilor nu este decât *un organ de promovare a arbitrarului*, promovare cu atât mai periculoasă cu cât în faţa comploturilor ei politice, Statele, despuiate de suveranitate, stau neputincioase, desarmate.

Astfel, ea apare pe de-o parte ca o formă de atac contra naţiunilor – cu scopul de a le desfiinţa suveranitatea Statelor, spre a o înlocui cu un *supraguvernământ mondial* –, iar în pretenţiunile sale de activitate intelectuală, culturală, ea se vădeşte a fi o forţă de atac, *contra spiritului şi a culturii creştine*, prin disolvarea culturilor naţionale, spre a le înlocui cu spirit de internaţionalism "umanitar", liber-cugetător, individualist.

Şi, cum ar putea fi altfel?, când:

- la 14 şi 15 ianuarie 1917 are loc o conferinţă a Francmasoneriei din ţările aliate, care decide să convoace «un congres al Masoneriei din ţările aliate şi neutre» pentru a căuta mijloacele de a ajunge la constituirea Societăţii Naţiunilor;

- apoi, la şedinţa de la 28 iunie 1917 (cu aproape doi ani înainte de întemeierea Ligii şi în timp ce războiul era încă în curs), generalul *Peingé*, Mare Maestru al Marei Loji a Franţei, alcătuieşte un proiect de Statut pentru această «Societate a Naţiunilor», proiect care seamănă perfect cu pactul Societăţii Naţiunilor. Revista francmasonă franceză «Convent de Grande Lodge de France», în numărul său din 1922, paginile 235-236, spune între altele: «Scopul principal al Societăţii Naţiunilor trebuie să fie crearea unui patriotism pentru Liga Naţiunilor, pe scurt formarea Statelor Unite ale Europei, mai ales federalizarea lumii întregi. Să fie dezarmate statele izolate şi să fie în schimb înarmată Federaţia Statelor Asociate. Acestea sunt cele două faze ale aceluiaşi progres»;

- iar încă de la 1864, Evreul *Lewy Bing*, în «Les archives israelites», scrie: «Nu e oare natural şi necesar a vedea în curând un Tribunal Suprem, însărcinat să descurce plângerile dintre Naţii şi Naţii, - judecând în ultimă instanţă şi al cărui cuvânt să impue lumii întregi?»

Iar dacă ne gândim cât de stupid şi neînţeles este ca, deşi se ştie bine ce poate să fie o astfel de «Societate a Naţiunilor», Statele să-şi ştirbească grav suveranitatea în folosul acesteia, va trebui să constatăm că această orbire stupidă şi *neînţeleasă* a lumii politice, nu poate fi o simplă greşeală, ci rodul voinţei oculte a Francmasoneriei.

Afirmațiile pe care le-am făcut nu sunt invenția momentului, ci concluzii vechi la care au ajuns lungi cercetări ştiințifice.

Nu riscăm, deci, combătând pericolul venetic, să ne angajăm într-un sistem de iluzii provocate de «prea înfierbântatul nostru entuziasm».

Ne simțim picioarele bine înfipte pe un teren solid. Şi să se ştie că nu-l cedăm odată cu capul şi vom primi pe el orice lovituri!

...Până va voi Dumnezeu să sune Isbăvirea![1]...

PREZENT!

Căci dacă Societatea Naţiunilor a luat fiinţă, în dauna suveranităţilor naţionale, aceasta este din cauză că uneltele Francmasone din toate Statele au fost complice, conştient sau inconştient, la subminarea viitorului patriilor lor.

[1] Căci aşa a vrut şi Dumnezeu: germenul unei înnoiri să nu poată creşte decât din suferinţă.

Trebuie să plătească cineva, cu suferinţă, păcatele care au prăbuşit un neam, trebuie să răscumpere cineva prin durere mântuirea de mâine (nu pentru vreun dor de răzbunare al lui Dumnezeu, ci, poate, pentru a-I dovedi, astfel, că mai este rodnicie sufletească într-o lume condamnată). Nici Mântuitorul n-a putut birui fără suferinţă şi jertfă.

Vasile MARIN.
OSTAŞ UNEI CREDINȚE

(Testamentul politic al lui Vasile Marin, redactat cu înseşi cuvintele acestuia, prin asamblare logică de idei citate – pentru fluidizarea lecturii, fără ghilimele – din scrierea: «Crez de generație»

Române
Harnice căutător de lumină,

Naționalismul este o politică de afirmație a nației respective. El promovează spiritul național înaintea celui cetățenesc, condiționează de primatul național toate celelalte rosturi sociale.

Rosturile lui trebuie concretizate într-un stat național, care să nu fie la dispoziția cetățenilor. Ci să fie un stat de prestigiu, cu misiune istorică, culturală, civilizatoare.

Prin *mistica națională* se creiază un om desfăcut de abjectul materialism al epocii, se dezghiocează omul de aderențele epocii actuale şi se face şcoala permanențelor eroice.

Astfel, naționalismul formează omul virtuților cardinale: erou, preot, ascet, corectitudine, ostaş. De aceea, naționalismul concepe societatea ca pe o mare armată, cu o ierarhie spirituală şi o conducere adecvată.

Naționalistul este un ostaş în slujba unei credințe. Acțiunile lui sunt subordonate interesului patriei. El se comportă ca şi cum ar face-o într-un război pe care îl poartă națiunea lui. Esențialul este spiritul de jertfă.

Naționalismul nostru are un conținut social. Nu împarte pe profitori în Români şi neromâni. Nu-i tolerează pe cei dintâi ca şi pe cei de-ai doilea. Uneori este chiar mai temut adversar al celor dintâi, cari,

subjugați intereselor lor şi deservind interesele patriei, comit un act de înaltă trădare.

Democrația, reprezentată prin instrumentele ei, partidele, nu poate subscrie la promovarea unei politice naționaliste, fără ca prin aceasta să nu-şi semneze propria sa sentință de moarte. Democrație care a înregistrat, în sinistrul său bilanț, falsificarea sensului istoric al nației acesteia, care a întreținut existența unui stat parazitar – din ale cărui instituțiuni şi-a confecționat instrumente de subjugare a nației –, care, pentru a-şi păstra pozițiile, nu s-a dat înlături de a comite crime peste crime, deslănțuind prigoană fără precedent împotriva organizațiilor de luptă ale naționalismului. Democrația aceasta care-şi maschează turpitudinile cu formule perimate scoase din *muzeul patologic* al revoluției franceze.

Majoritatea vizirilor puşi în slujba internaționalei s-au pronunțat categoric împotriva unei politici pur naționaliste.

Fiece baracă, cu pretenții de partid, se simte îndatorată să dea reprezentație «națională» la umbra tricolorului trivializat.

Sub oblăduirea acestor conducători se agită şi se întreține o activitate «naționalistă», a cărei cea mai dintâi însuşire este larma şi-al cărei ultim scop rămâne diversiunea. Diversiune cultivată cu osebită grijă din interior şi meşteşugit regisată şi exploatată în afară.

Acesta este tabloul politic al țării româneşti în momentul de față: de o parte lupta fără cruțare pentru îngenuncherea şi stâlcirea acțiunii naționaliste, pe de altă parte, sub ocrotirea autorităților statale, desvoltarea şi propagarea curentelor pretinse naționaliste care, sub

firma chenăruită cu tricolor, ascund interesele de tarabă ale unor alcătuiri cari au monopolizat abuziv puterea, au periferizat cultul interesului general şi au măcinat la moara iudeo-masoneriei crezul românismului integral.

Dintotdeauna, pentru marea gloată anonimă ca şi pentru cei cari n-au adâncit niciodată realitățile vieții noastre publice, s-a făcut o politică «naționalistă» în țara românească. De totdeauna au existat legi «naționaliste», presă «naționalistă», instituții «patriotice» şi mai cu deosebire partidele politice ale căror titulaturi începeau sau sfârşeau, aproape fără excepție, cu termenul «național».

De la începuturile acestui pretins stat românesc, căruia noi i-am tăgăduit existența firească[1], viața publică a țării a fost regisată de naționalismul caragialesc[1].

---

[1] Întrucât Constituţia noastră trebuia să fie isvorâtă din necesităţile noastre organice, iar formele care se concretizează în Constituţie n-au fost ale noastre, deoarece Constituţia noastră a fost copiată literă cu literă după cea belgiană, forme care acolo sau în Franţa erau lucru firesc, dar la noi nu erau lucru firesc, pentru că ceea ce constituie firescul la o naţiune nu este firesc şi la celelalte.

Aşa se face că, axat pe o Constituţie copiată în literă din Apus, ale cărei articole fundamentale încep cu: «toţi cetăţenii, *fără deosebire de origine etnică, de limbă sau de religie*, se bucură de...» etc., etc., statul actual nu a reprezentat decât o expresie juridică în ordinea internaţională şi, de-aceea, nici nu a putut promova o cultură românească.

Cultura aceasta, multă-puţină câtă există, n-a fost decât exprimarea nesistematizată şi neordonată printr-o politică de stat a naţiunii care, fie fie sub forma artei populare, fie prin arta unor Eminescu, Creangă sau Coşbuc, şi-a dat curs liber geniului propriu.

În statul actual nu identificăm o cultură românească.

În universităţile româneşti toate disciplinele care se predau stau sub egida culturilor străine; profesorii noştri, în majoritatea cazurilor, acolo s-au format – mai propriu zis s-au deformat –, acolo şi-au însuşit ideaţia respectivă, iar studenţii români merg şi azi de se adapă numai la izvoarele culturilor străine.

Ateneul Român se împăunează cu numele conferenţiarilor streini; Teatrul Naţional joacă piesele streinătăţii, iar la Opera Română se aud acordurile aceloraşi Verdi, Gounod sau Wagner, pentru că muzica românească cultă o face evreul Stan Golestan, cu «sentimente româneşti» dar cu sediu permanent la Paris.

De opera «culturală» îndeplinită de Societatea de Radio şi de diferite alte fundaţii nici nu mai vorbim, pentru că de-acolo naţiunea poate aştepta orice, numai operă de popularizare a creaţiilor româneşti nu.

Acesta este bilanţul, tristul bilanţ. Şi este în firea lucrurilor să se petreacă astfel.

Cu o ideologie democratică, esenţialmente materialistă, laicizat în sensul cel mai masonic al cuvântului, fără o politică naţională (pe care, de-altfel, *îmbâcsit cum este de minoritari*, nici n-ar putea-o avea – politica naţionalităţilor încadrate unui stat care nu este expresiunea firească a fiinţei lor istorice şi etnice nu poate fi alta decât politica democratică. Pentru că nu există instrument mai puternic de disolvare a unui stat ca democraţia. Concepută numeric şi cantitativ, abstractizând etnicul, uniformizând specificul pe temeiul universalităţii omului, democraţia este regimul ideal al internaţionalismului. Chiar nu se constată de nimeni bucuria minoritarilor de câte ori, de la locuri de presupusă răspundere, se agită flamura principiilor scoase din muzeul patologic al revoluţiei de la 1789? Pentru cine se lucrează în numele acestei sacre democraţii? *Cui prodest?*), statul român a rămas la remorca culturilor streine. Şi a socotit că şi-a îndeplinit misiunea faţă de naţiune dacă ne-a hărăzit cu trenuri, cu tramvaie, cu telefoane, în cele din urmă chiar cu radio sau bloc-haus-uri americane. Dar acestea sunt elemente de civilizaţie pe care le întâlnim oriunde, la Buenos Aires ca şi în Kamciatka. Cultura a rămas undeva afară, la uşe, ca o cenuşereasă neocrotită şi nedorită de nimeni. Statul, în speţă statul clanurilor politice, nu a avut o politică a culturii pentru că nu a avut o politică naţională. Geniul rasei, în sporadicele manifestări de cultură,

a rămas să se manifeste ca şi mai înainte, numai în păturile neoficiale ale naţiunii. Şi aşa se explică cum cultura noastră se reduce numai la creaţiile străvechi ale geniului popular – ceramică, poezie, basm, cântece, ţesături –, la naivele cronici din vremea voivozilor, la tiparniţa mânăstirească, acolo unde s-au pus bazele acestei reduse culturi româneşti, de unde reese dreptatea afirmaţiei lui Spengler că «religiozitatea este de esenţa culturii, ireligiozitatea de esenţa civilizaţiei», iar mai târziu la câţiva cercetători mai de seamă ai istoriei naţionale şi la opera genială a literaturii lui Eminescu sau Creangă.

Foarte lămurit: dacă pentru cultură, caracteristica esenţială a fiinţei sale este specificitatea geniului local care a zămislit-o, pentru civilizaţie elementul care-o identifică stă tocmai în internaţionalitatea modului de manifestare, întrucât presupune circulaţia de valori materiale fungibile, necesare şi utilizabile în orice timp, în orice loc şi de către oricine. Homer, Dante, Shakespeare sunt culmi de cultură universală în măsura în care rămân reprezentanţii cei mai autentici ai geniului grec, italian sau anglo-saxon. Elementele de confort ale civilizaţiei – materialistă în esenţa ei – nu pot fi determinate în spaţiu. Produsele ştiinţei aplicate, ziarul, cinematograful, trenul sau avionul sunt elemente de civilizaţie actuale şi nespecifice pe cari pot să şi le însuşească în mod egal popoare de înaltă cultură, ca Franţa, Italia etc., dar şi triburile abisiniene şi republicile negre ale Americii.

Pe linia culturii, popoarele se diferenţiază într-o nobilă emulaţie şi armonia universală reese tocmai din acordul tonurilor diferite; pe linia civilizaţiei, statele şi naţiunile se confundă într-o masă cenuşie, uniformă, care seamănă foarte mult a moarte şi desfiinţare.

Pentru aceasta nu va fi niciodată pace între naţionalismul propovăduitor de cultură şi socialismul predicator de civilizaţie. Regimul ideal al civilizaţiei este democraţia socializantă; regimul propriu culturii este statul naţional. Între concepţia: naţiune de sine stătătoare, creatoare de cultură, şi concepţia turmă universală condusă doar de apetituri ce se cer satisfăcute, va sta deschisă veşnic o prăpastie.

Aşadar, *naţiune-stat-cultură*, iată fundamentele pe care trebuie să se întemeieze fenomenul românesc.

Numai că astăzi, naivitatea lui Jupân Dumitrache este înlocuită cu rea credință de către elucubrațiile junelui Rică, transformată de publicistul «naționalist» în dogmă de şantaj şi trafic de influență, iar partidul conului Zaharia Trahanache, o vastă asociație de exploatare a averilor publice şi şcoală de înaltă imoralitate, aservind intereselor particulare marile interese de neam şi acoperind cu pavăza tricoloră a «naționalismului» toate faptele câte contrazic dezvoltarea firească, autentică, românească, a acestui neam.

Prin jocul unui calcul care n-a dat niciodată greş, asociațiile de exploatare a avutului obştesc, care sunt partidele, au înțeles de la începuturile aşa zisei noastre vieți de stat să-şi fățuiască activitatea cu poleială naționalistă. Create sub impulsul marilor curente şi reforme ale Apusului zguduit de catastrofa socială şi morală care a fost marea revoluție de la 1789, partidele politice româneşti, rezultate ale împerecherii dintre masonerie şi democrația străină de realitățile noastre, au fost nevoite, sub presiunea unor curente de care nu puteau să nu ție seamă, să accepte să se transforme în

[1] Naţionalismul teoretizat de «Vocea Patriotului Naţionale», redactat de junele Rică Venturiano pentru educaţia politică a mulţimii, ai cărei autentici reprezentanţi sunt Nae Ipingescu şi Jupân Dumitrache Titircă-Inimă-Rea, realizat pe teren economic în societatea enciclopedică cooperativă «Aurora Economică Română» a lui Caţavencu şi difuzat în toate straturile sociale de partidul «x...naţional», al cărui reprezentant la guvern este Fănică Tipătescu şi-al cărui «ales» în adunarea populară este...«onorabilul, stemabilul, Agamiţă Dandanache, cu familie de la patuzsopt în toate Camerele».

organizațiuni parțial «naționale». Şi era firesc aceasta, într-o țară care n-a cunoscut nici feudalism, nici burghezism, care n-a cunoscut comunismul de la 1848 şi nici influența nefastă a marilor capitaluri, ci, care, pe tot trecutul ei, de la cronicari, prin marii dascăli cărturari şi până la Mihai Eminescu, a cunoscut o singură realitate: naționalitatea.

În numele acestei naționalități, valoare permanentă în rezolvarea equației româneşti în cadrul european sau mondial, s-a mişcat totul în țara aceasta. Constrânse deci au fost, la rândul lor, şi partidele să se înjghebeze şi să țină seama, vom vedea că numai aparent, de considerentul primatului național.

Aşa, partidul paşoptist, mason, democrat şi universalist al lui Ion Brătianu şi C.A. Rosetti, partidul liberal (roşu), s-a transformat forțat de împrejurări în partid «național-liberal», şi tot astfel, cincizeci de ani mai târziu, sub porunca aceleiaşi realități, partidul internațional, narodnicist, marxist, democrat şi iudaizat al țărănismului, a devenit partidul «național-țărănesc».

Dar a confunda firma cu conținutul, nu este o însuşire a noastră.

Ce reprezintă «naționalismul» partidelor? Un atribut formal: atât şi nimic altceva. Răspunsul la problema pusă de noi îl vom trage dintr-o serie de întrebări.

Iată-le: cu cât au contribuit partidele «naționale» la crearea unui stat *național* românesc? Care este sensul de viață națională în care au îndrumat spiritul şi vieața acestei țări? Cât au contribuit la tălmăcirea potențialelor materiale, spirituale şi morale ale țării în valori real-naționale?

În afară de treburile sale, ale familiei sale şi ale protejaților din preajmă, nici un om politic din orice

partid ar fi el, nu se mai gândeşte la treburile obşteşti. Dincolo de interesele particulare, nu se mai găseşte nimic pentru interesele celor mulți şi însetați de dreptate.

Pleava politicianistă, odată ajunsă la putere, se aşează pe jaf. Şi pentru aceasta nu cruță nimic: corupe Justiția, terfeleşte Oştirea, ticăloşeşte Administrația, înjoseşte Biserica, degradează Şcoala[1].

---

[1] Consecinţă a acestei degradări există studenţimea anonimă, indiferentă şi pasivistă la orice manifestare a instinctului naţional, masa gregară cu preocupări în exclusivitate alimentare, către care se îndreaptă, interesat, toată simpatia autorităţilor de orice fel, universitare sau administrative.

Alcătuită din cohorta aspiranţilor la funcţii bugetare, către această studenţime se întind mrejele tuturor sirenelor politice, pentru că prin ajutorul ei se satisfac o serie de interese, precis delimitate: a) se promovează *cantitativ* elemente mediocre şi docile pentru cadrele statului nefiresc de astăzi; b) apreciată *numeric* această studenţime oficializată este transformată într-un fel de clocitoare model din a cărei producţie partidele de guvernământ, pe rând, îşi vor recruta o clientelă desvoltată; c) interpretată în exclusivitate cantitativ, această masă studenţească serveşte ca argument ori de câte ori, pentru zăpăcirea opiniei cinstite a ţării, se aruncă de sus de la tribună formula statului cultural; d) în sfârşit, în largă măsură, către aceeaşi studenţime se îndreaptă, discret şi remuneratoriu, solicitudinea Poliţiei şi a Siguranţei, care îşi recrutează de aci agenţi, cozi de topor.

Iată în linii largi cum se aşează problema unei bune părţi din studenţime, a acelei studenţimi care şi-a făcut din viaţa universitară un coridor către o profesie, pentru ca, mai târziu, pe baza diplomelor obţinute, să bată la uşile mandarinatului bugetar, şi odată instalarea în funcţii realizată, prin protecţia obligatorie a politicii, să împânzească ţara cu o serie de oameni «cumsecade» şi «cuminţi», zeloşi gardieni ai actualelor aşezări, fie că sunt doctori sau avocaţi, profesori sau ingineri şi, mai cu vremea (de ce nu?), Secretari şi Subsecretari de stat, conducători ai instituţiilor de care depinde soarta acestui neam.

Acestei studenţimi şi oamenilor eşiţi din rândurile ei îi datorăm , în cea mai largă măsură, nenorocita situaţie de astăzi a ţării şi a Statului.

Graţie acestor produse în serie eşite din fabrica de diplome care a fost până acum universitatea românească, conştiinţa naţională românească este atât de minoră şi forţele potrivnice românismului atât de desvoltate.

Prin intermediul acestei studenţimi, statul român a fost pus la dispoziţia exclusivă a partidelor, cultura românească mediocrizată şi transformată în capitol bugetar, civilizaţia românească o vorbă-n vânt şi Biserica românească, creştină ortodoxă, îngenuncheată şi neputincioasă în faţa ofensivei din ce în ce mai înverşunate a sectelor.

Acestei mase studenţeşti de totdeauna, lipsite de conştiinţă naţională şi dispreţuitoare de jertfă pentru binele public, cât şi conducătorilor eşiţi din sânul ei, îi datorăm procentul celor 60% analfabeţi, vieaţa de cavernă a ţărănimii româneşti, pauperizată şi decimată de alcoolism şi de tot cortegiul boalelor sociale, anarhia şi dezmăţul vieţii noastre colective, prezenţa milioanelor de venetici care secătuiesc avuţiile naţionale, pe scurt, existenţa unui stat fără forţă înlăuntru şi fără prestigiu în afară.

Şi nu ne lasă indiferenţi nici inexistenţa unei conştiinţe naţionale în corpul profesorilor universitari români. Profesori, unii pe merit promovaţi, alţii, cei mai numeroşi, improvizaţi la catedră pe consideraţiuni politice şi matrimoniale, - lipsiţi adesea de sentimentul demnităţii profesionale, umili şi devotaţi slujitori ai stindardelor de partid cu perspective de guvernământ, secătuiţi de sentimentul cel mai profund al omului modern, simţul de răspundere pentru destinele naţiei sale.

Îngrijoraţi de soarta neamului românesc, considerăm că se impune, pentru viitorul acestui neam, un protecţionism cultural, prin crearea de medii prielnice dezvoltării pe cale organică a însuşirilor latente care zac în minunatul nostru popor, dar care, prin vitregia sorţii istorice, n-au avut până acum câmp de manifestare.

Nimeni şi nimic nu mai rămâne neatins de noroiul politicianist[1].

Țărănimea, înşelată pe rând de partide care îi promiteau marea cu sarea, a fost adusă în sapă de lemn; negustorii şi funcționarii de la oraşe au devenit muritori de foame; iar cărturarii, purtați încoace şi-ncolo prin toate partidele, ca frunzele în vânt, au ajuns să trăiască de pe o zi pe alta.

Ca o pecingine răul a cuprins trupul țării, acelaş vaet se-nalță de pretutindeni.

---

[1] Este copleşită ţara noastră de politicianită şi politicianism, este supraglomerată de personal politic încadrat ţarcurile de interese care se numesc partidele, de pe urma acţiunii cărora se fracţionează totul naţional şi se întârzie realizarea misiunii istorice la care neamul acesta are dreptul să năzuiască, dar a fost şi este complet lipsită ţara de o reală, autentică, politică de stat (pentru că o aproximativă administrare naţională nu defineşte pecetea unei guvernări, iar statul se găseşte profund viciat în structura sa, dezaxat în funcţiile sale esenţiale, din lipsa unei guvernări autentice, împiedicată în realizare de o pletoră de politicaştri cari în slujba coteriilor din care făceau parte au militat o diversitate de «politici», ignorând constant o singură politică, *aceea care era reclamată de interesele permanente ale Statului românesc*).

Politicienii români, de dincolo şi de dincoace de munţi, înfeudaţi intereselor de clan regionale sau regnicolore, lipsiţi de perspectiva istoriei şi fără sentimentul duratei, bâiguind formule străine de realităţile româneşti, papagali becisnici ai unei democraţii antinaţionale, şi-au făcut un merit din a debita cupletul cetăţenilor cu drepturi egale indiferent de origine, limbă şi religie, au transformat în dogmă politica provizoratului şi nu şi-au întins mâinile pentru a se uni într-o acţiune constructivă, decât atunci când acestea au fost ferecate cu lanţurile de aur, confecţionate din moneta blestemată a grofului iudeo-maghiar.

În vremea aceasta, în goana după voturi şi carteluri care să le dea majorități afone şi ridicule, guvernele partidelor democrate au abdicat la rând de la îndatorirea lor cea mai dintâi: afirmarea cu orice preț a prestigiului Statului național.

În goana după voturi şi popularitate, slujbaşii români au fost obligați să vorbească «domnilor minoritari» în limba acestora, iar Statul, care este în primul rând o forță organizată, străbătută de un singur curent, a capitulat pentru a salva interesele partidelor respective (Cârdăşia dintre partidele noastre democrate şi blocul de voturi maghiaro-evreo-săseşti în preajma alegerilor constituie dovada cea mai evidentă.).

În loc să contribuie la stăvilirea forței economice a minoritarilor, prin încurajarea şi punerea la dispoziție de credit numai producătorilor români, Statul democrat, condus de miniştri cu rentabile portofolii în consiliile de administrație ale întreprinderilor străine, încurajează pe de o parte agresivitatea națională a minoritarilor, punând în inferioritate vădită organele sale reprezentative, iar pe de altă parte, aduce apă la moară aceloraşi întreprinderi, furnizându-le din buget o masă de consumatori sociali, tragic încadrați de legea de alarmă a salariilor.

Țara, încovoiată sub povara grijilor, aşteaptă leacul îndreptărilor.

Însă, conduşi de interesele de toate zilele, cetățenii au o miopie explicabilă în materie de interes general.

De aceea, secretul unei doctrine sociale stă în a pune în uimire, prin realizări posibile, societatea respectivă, căreia îi cere sufragiile.

Dar o națiune nu poate trăi prin azi sau mâine. Ea îşi creează un destin de durată, se realizează în timp şi spațiu.

«Vrem dreptate, pâine, pace,
Pentru Neamul românesc!»...

Nu vă lăsați înşelați de speranțe, oricât de colorate s-ar prezenta, şi nu vă plecați urechea la şoapte binevoitoare, orideunde ar veni ele. Faceți-vă datoria şi numai datoria. Dezvoltarea virtuților cardinale în om, aceasta este rostul şi ființa naționalismului nostru.

Nu aveți decât o singură misiune: aceea de a impune pe scena istoriei naționale pe toți aceia cari au întrupat lupta, jertfa şi eroismul în slujba cauzei naționale şi creştine.

Din conducători trebuie să dispară instinctul de acaparare şi dorința de a se bucura de bunurile pământeşti. Un stat nu se poate întemeia pe etica îmbuibaților.

Române,

Pune fapta înaintea vorbei; cere mai întâiu împlinirea datoriei şi apoi răsplata; iar în locul lozincei politicei de partid care practică «totul pentru tine, nimic pentru Țară», aşează deviza «totul pentru Țară, nimic pentru tine»!

Nu dezerta! Pentru că dezertare se chiamă a te integra intr-o viață artificială în slujba instinctului de parvenire. Nu tânji după vieața infernală a plăcerilor materiale care-ți tortureză imaginația, îți perverteşte ființa şi te îndepărtează de la împlinirea datoriei față de ai tăi şi neam. Viața aceasta nu e firească, ne-au

confecționat-o străinii de sângele şi de idealurile noastre. Ea este pânza de paianjen pe care o țes duşmanii neamului pentru ca să te paralizeze. Să ştii că betonul armat al palatelor ce se ridică în pădure este frământat cu toată sudoarea neamului tău şi tot luxul ofensator care circulă pe stradă şi în locuri de petrecere se face prin exploatarea muncii şi a producției neamului tău. Să mai ştii că în vreme ce în centrul oraşului înstrăinat chiuie drăcesc răsfățul, la margine, în mahalalele care adăpostesc muncitorii adevărați, frați de-ai tăi veniți de pe la sate, se sbate în mizerie neagră o lume întreagă.

Nu să ajungi «puternic» te pregăteşte, ci *drept*. Nu pentru binele tău să lupți şi să munceşti, ci pentru binele şi salvarea neamului tău, în serviciul comandat al *cauzei naționale*.

Aceasta-nseamnă trezirea conştiinței româneşti şi creştine la adevărata ei vieață.

Formula mântuirii noastre este frontul elitei de suflet, de minte şi de simțire a nației româneşti. Oamenii care n-au cunoscut decât împlinirea datoriei şi suferința; cari au învățat, au răbdat şi au luptat; cari n-au cunoscut gustul sucului bugetar şi n-au servit de unealtă nimănui; cari au urmat un singur drapel: idealul; cari s-au hrănit cu o singură pâine: jertfa; au slujit un singur stăpân: neamul.

Această elită are o credință, o serveşte cu jertfă şi o împlineşte cu riscul vieții însăşi.

Ea a ars de mult pe rugul credinței într-o Românie puternică, unificată «în cuget şi-n simțiri» şi-într-un Stat românesc, suveran deplin pe aşezările

sale, tablele blestemate ale democrației internaționale și cărțile mincinoase ale umanitarismului interesat[1].

---

[1] Căci, simplu spus, ce este un popor? O mai mare adunare de oameni care au aceeaşi origină, care mărturisesc aceleaşi credinţe religioase uneori, care se aşează pe un teritoriu determinat pe care şi-l caută în cursul istoriei şi pe care la un moment dat şi-l precizează, care vorbesc aceeaşi limbă şi care sunt agitaţi de aceeaşi metafizică spirituală.

În momentul în care ia cunoştinţă de forţa lui, în momentul când şi-a precizat o poziţie de viaţă în raport cu el însuşi şi în raport cu celelalte popoare, în momentul în care a luat cunoştinţă de el însuşi, acest popor se transformă într-o naţiune.

Pentru ca o naţiune să pătrundă în vieaţă, să ia contact cu celelalte naţiuni care o înconjoară, pentru ca ea să-şi valideze şi în afară, nu numai înlăuntru, forţa ei de existenţă, puterea ei de expansiune, puterea de creaţiune, ea trebuie să se transforme într-un stat. Şi-atunci pot înscrie evoluţiunea normală: de la popor, la naţiune, la stat, este acelaş fir conducător.

Acum vă veţi gândi fiecare că s-ar putea, cel puţin aşa se spune şi au pretenţiunea unii că simt, că în afară de naţiune mai poate exista un alt lucru, pare-se mai mare, adică omenirea. Socialiştii îi zic umanitate, ca şi utopiştii cu ideologiile aşa zise de stânga.

Domnilor, o naţiune este o realitate propriu-zisă şi o dovedim. Dar, ce este omenirea? Ce este această umanitate?

O naţiune creiază o cultură, o naţiune – cum spunea profesorul Nae Ionescu, căutând să determine caracterul naţiunii – face un război, o naţiune creiază, în legătură cu celelalte, o stare de vieaţă personală.

Dar umanitatea? Are ea vreun scop constructiv?

Există în cadrul umanităţii aceeaşi voinţă, aceleaşi dorinţe, aceleaşi realizări ca în cadrul naţiunilor?

Realizează această umanitate, pe care trebuie să o concepem printr-un cuvânt abstract, ceva etern, durabil şi pe care să putem pune la un moment dat mâna, să zicem: iată o creaţie a umanităţii?

Naţiunile în cadrul acestei generalităţi, acestei abstracţiuni, pot fi elemente perfect viabile pe care le înţelegem şi le vedem cu toţii. Umanitatea o concepem , o stare cu natură specială, dar din ea

Se desființează de aici înainte omul creat de sistemul raționalist al «scopului scuză mijloacele», se desființează omul care crede că pentru reuşita lui în viează are nevoie de victime în dreapta şi-n stânga. Nu!

În conducerea de mâine a statului național-creştin-românesc această valoare a eticului va constitui fundamentul pe care se va aşeza acest stat[1].

---

nu se desface nimic concret, nu mai putem controla, nu poate fi un organism precis.

Când în ideologie ne bazăm pe elemente fundamentale: naţiunea (în opoziţie cu alţii care bazează concepţia lor pe un element care scapă controlului, un element proteic care se chiamă omenirea), noi ne întemeem pe ceva organizat, iar alţii sunt într-un vag pe care vor să-l facă să existe şi pe care fiinţa noastră morală şi fizică îl refuză.

Deloc întâmplător, Evreii predică peste tot internaţionalismul şi ireligiozitatea. Ireductibili tradiţionalişti când este vorba de neamul lor, de Sinagoga lor. Dizolvanţi, antitradiţionalişti, campioni înverşunaţi ai ateismului şi internaţionalismului, când se pune chestiunea naţionalismului celorlalte neamuri.

Întru mărirea şi salvarea neamului lor, găsesc şi mijloacele pentru excitarea naţionalismului propriu şi pe cele pentru combaterea celorlalte naţionalisme.

Apropo, între altele, oare de ce Banca şi Partidele sunt în corelaţie strânsă – cum au decăzut băncile, decade democraţia?...

[1] Noi credem în valoarea etică a forţei. Statului zis de drept, care permite joc liber egoismului interesat al individului sporadic, noi îi opunem Statul etic, clădit pe legalitatea moralităţii, înlăuntrul căruia nu-şi găsesc armonizări şi justificări decât aspiraţiile şi interesele colectivităţii naţionale. Înlăturăm cu dispreţ stârvul statului demo-liberal, pentru ca să proclamăm în locul lui nu un stat ocrotitor al intereselor de clanuri, ci un Stat fecundat de principiul autorităţii morale, înlăuntrul căruia să se realizeze maxima dezvoltare a naţiunii întregi.

Noi urmărim reforma spirituală a omului în linia revenirii omului nostru românesc la ființa lui firească.

Revenirea la virtuțile noastre strămoşeşti care au fost înăbuşite, au fost date la o parte de către o anumită formă de vieață care nu ne era proprie. Atunci *naționalismul capătă un aspect de spiritualitate pură care îl ridică dincolo de lutul care îl poartă pe el. Noi nu plecăm de la postulatul marxist: pâine şi pâine şi pâine*, acest mod de a băga în mintea unui om ceva care să-l asmuțe şi să-i ațâțe ura. Noi îl ridicăm, fără să ignorăm pâinea, îl ridicăm la înălțimea unde un om trebuie situat.

Şi suntem conştienți că istoria nu se scrie cu pana muiată în cerneală de roze, iar drumul victoriei mari nu duce, niciodată, pe sub arcade înghirlandate. Nu!

Nu urmăm calea oportunismului; nu ne înfeudăm partidelor distribuitoare de favoruri şi înălțări; nu facem cor într-un dulce umanitarism cu toți străinii de sufletul nostru.

În lupta noastră vom desfiinţa zeflemeaua lichelei publice şi scepticismul invalizilor intelectual. Amatorii de diversiune în vieaţa publică să se retragă în vizuini cât mai degrabă. Ţara românească are nevoie de oameni tragici şi sintetici, apologeţii unei singure ideologii: Fapta (Fără însă a dispreţui măcar o singură clipă importanţa gândirii: Nu o negare a intelectualităţii, ci o potenţare a ei, în sensul virilizării sale. O integrare a intelectualismului în lumea românească. Scoaterea intelectualului din situaţia de a se contempla într-o continuă autoadmiraţie; şi aşezarea lui printre valorile permanente şi creatoare ale naţiei. Aceasta-i voinţa noastră.).

Atâta valoare i se poate presupune cuiva, câtă înălţime atinge idealul pe care îl militează.

Credem în virtuțile neamului nostru şi în învierea lui; nu ne intimidăm de nimic şi, cu jertfa vieții, suntem hotărâți să ducem până la capăt lupta pentru idealurile noastre, idealurile Neamului!

AŞA SĂ NE AJUTE DUMNEZEU!

BIBLIOGRAFIE

Ion I. MOȚA,

1. *CRANII DE LEMN. ARTICOLE 1922-1936, Ediția a II-a, Editura Totul pentru Țară, București, 1937;*

2. *SOCIETATEA NAȚIUNILOR. IDEALUL, VICIILE ȘI PRIMEJDIA EI, Conferință ținută la Cercul de Studii al Centrului Studențesc București, în ziua de 15 decembrie 1929, Tipografia Astra S.A., Cluj, 1929;*

3. *TESTAMENTUL LUI ION MOȚA, Ediția a II-a, Colecția Europa, München, 1992*

Vasile MARIN,

1. *CREZ DE GENERAȚIE, Ediția a IV-a (Reimprimare după ediția a II-a), cu un adaos: BIOGRAFIA de Mihail Polihroniade, Colecția Europa, München, 1977*

---------------- * * ---------------